

Jan Lucemburský: Král, který létal

Už jen několik málo dnů zbývá k návštěvě Ostravského muzea, kde je instalována zajímavá výstava s názvem „**Král, který létal: Moravskoslezské pomezí v kontextu středoevropského prostoru doby Jana Lucemburského**“.

Výstava připomíná široké veřejnosti historický význam propojení střední a západní Evropy a politický odkaz Jana Lucemburského na českém trůně. Jan Lucemburský vládl v Čechách v letech 1310 až 1346.

Ke shlédnutí je v muzeu mnoho zajímavých exponátů. Velmi pozoruhodné jsou korunovační klenoty - pět českých královských korun a předměty z královského pokladu nalezeného ve Slezské Středě v Polsku, který mimo jiné představuje také zlaté šperky, mince a další předměty.

V muzeu můžete také shlédnout další vzácné exponáty jako například relikvář sv. Simona z Cách nebo evangelium sv. Marka z Benátek. Nově jsou zde vystaveny faksimile dvou krásně iluminovaných knih Elišky Rejčky, jejichž kopiemi si můžete také zalistovat. Autoři výstavy nabízejí k prohlídce řadu dalších pozoruhodných předmětů, tisků, zbraní a obrazů.

7. února 2011 byla také v muzeu pokřtěna více jak tisícistránková publikace, která byla v Ostravě k tomuto výročí vydána. Knihu pokřtil primátor města Ostravy Petr Kajnar za účasti dalších vzácných hostů.

Muzeum muselo kvůli výstavě upravit výstavní prostory a splnit i náročné požadavky na bezpečnost exponátů. V místnostech musí být stálá teplota devatenáct stupňů a pětapadesátiprocentní vlhkost.

Exponáty jsou pod dozorem kamer s nočním viděním. Jsou osvětleny studeným světlem, aby vystavené předměty nebyly zahřívány.

Proč má výstava název: Král, který létal? Lidé věřili, že král Jan Lucemburský měl nadpřirozené schopnosti. Při svém panování se rychle přemísťoval a dostával z jedné strany Evropy na druhou. Povídalo se tedy, že na koni nejezdil, ale létal.

Technologickou novinkou výstavy je také mobilní aplikace společnosti LiveWeb Interactive s r. o. Mobilní průvodce provádí návštěvníky nejen životem krále samotného, ale vtáhne vás přímo do bitvy u Kresčaku v podobě mobilní hry. Volně stažitelná aplikace mimo jiné také obsahuje informace o Ostravském muzeu, jeho stálých expozicích a další provozní informace.

Výstava je v Ostravském muzeu k vidění už jen do 31. března 2011!

Janáčkův máj (23. 5. -12. 6 2011):

Jiná Jana z Arku

Janáčkův máj zná už u nás kdekdo. Nabízí pestrou paletu programů. Každý festivalový ročník je jiný. Ten letošní, třicátý šestý, zrovna tak. Nabízí spoustu zajímavých a příjemných překvapení. Soustředění hudby a slova, hudby a tance i nevidaný prostor pro mladé umělce by klasický návštěvník koncertů mohl klidně označit za tradiční, ale jsou tu nová témata, která dokáží přinést neopakovatelné umělecké zážitky, poškádlit posluchačovu fantazii. A ještě něco, také díky mnohdy odvážným a vpravdě originálním dramaturgickým počínům bývá Janáčkův máj zaslouženě od května do poloviny června nejsledovanější kulturní akcí.

Nejnáročnějším a nejvíc očekávaným projektem letošního festivalového svátku je nesporně scénické provedení oratoria Arthura Honeggera Jana z Arku na hranici v režii Stanislava Moši. „Domnívám se, že Stanislav Moša svým pojetím přispěl k celkovému pochopení díla a k jeho dramatickému vyznění.“

S prostorově velmi náročným provedením a obrovskými loutkami se tentokrát setkáme ve výstavním pavilonu na výstavišti Černá louka. Na návštěvníky čeká skutečně mimořádná podívaná. Jde o naprosto ideální a vyváženou proporcí mluveného i zpívaného slova a hudby,“ říká ředitel Janáčkova máje Jaromír Javůrek.

Jana z Arku zazní v Ostravě už potřetí, ale poprvé ve scénickém provedení. „Na konci šedesátých let minulého století ji představila Janáčkova filharmonie pod taktovkou Jiřího Pinkase, podruhé tentýž orchestr, ale pod taktovkou francouzského dirigenta Serge Bauda. Mimořádně, jeho legendární nahrávka je dodnes považována za vůbec nejlepší. Každá Jana z Arku byla jiná, nesmírně silná a naplnila hluboké poslání tohoto díla. Věřím, že jinak tomu bude i letos,“ dodává Jaromír Javůrek.

Hrát bude opět Janáčkova filharmonie Ostrava. Za dirigentský pult se postaví mladý Jakub Klecker. Všichni se také velmi těší na výkon Světlany Slovákové v roli Jany. (tam)

Na jaře začíná nový život

Klidně si to takto říkejte, když začínáte cítit právě přicházející jaro, ptáci zpívají o něco hlasitěji než včera, slunce svítí o trochu tepleji. Vítr je o něco málo příjemnější a my můžeme odložit zimní boty a kabáty a vklouznout do něčeho lehčího.

Ale - a teď ze mne mluví lékař - pro začátek jen trochu lehčího, ještě je stále dobré pod baloňák podvléknout svetr a nohy v polobotkách opečovat teplejšími ponožkami. Jen pro jistotu.

Musím přiznat, že se mi trochu hůře píše o jaru, když se ještě v tuto dobu potýkám se zamrzlými okny u automobilu. Příspěvek musím odevzdat s lehkým předstihem daným výrobou novin. Přesto si uvědomuji, jak je mi příjemné snít o jaru, najednou, jako by mne už ty prsty u ranního škrábání oken auta nemrzly tak moc.

S jarem se nám také často spojují svátky jara Velikonoce. Rád vzpomínám a myslím, že to budete také velmi dobře znát jak jsme s kamarády obcházeli rodiny známých děvčat, abychom ono velikonoční pondělí splnili náš chlapský úkol vyšmigrustovat je. To aby dívky po zbytek roku neuschnuly... Pomínu-li zvyk hostit chlapce a chlapy alkoholem, je to vcelku hezký obyčej. Připomíná nám, jak je fajn na jaře provětrat skříň, vnést trochu jarního slunce do našich příbytků, věnovat se přípravě velikonočních ozdob a nakonec si vyjít na jarní procházku, podívat se, zda už na stromech vyrazily první pupeny.

Tak například k jaru patří neodmyslitelně sněženky. Vyjdete-li si alespoň do parku, zjistíte, že bílé něžné květy se probouzí jako první a často raší ještě pod sněhovou pokrývkou. A možná tam najdete i mnohem vzácnější bledule - tak krásné svou jednoduchostí. Jaro zkrátka přichází, vyražte si ven, ať už máte rádi přírodu nebo dáváte přednost procházce po městě. Vyjděte si s rodinou, bez rodiny, s foťákem nebo i bez foťáku. Na jaře je venku krásně a byla by škoda nevidět, jak se vše probouzí k životu. A zase si jako lékař přiložím polínko - po zimě, která se kromě jiného vyznačuje zvýšeným přísunem kalorií v jídle a mnohem menší mírou pohybu, našemu tělu prostě těch několik kroků velmi, velmi prospěje.

I když jsou Velikonoce podle křesťanů nejdůležitější svátky v roce, neboť připomínají ukřižování Ježíše a zejména jeho zmrtvýchvstání, pro většinu ostatních občanů v českých zemích zůstávají svátkem jara. Nově počínající život nám může dát záminku na nějaké předsevzetí, které jsme třeba nestihli se začínajícím rokem kalendářním. Něco nového se rodí, přijdme tedy i my s něčím, co nás obohatí, vylepší po zdravotní stránce, udělá nám radost. Velikonoční svátky jsou ale také plné pověr a zvyků, jsou prostoupeny množstvím lidových obyčejů.

Nedávno jsem v jedné starší publikaci četl, že důsledný úklid není jen úklidem - vyhání zlé duchy z domu, a mezi obyčejí je zvláštností přikládání nadpřirozených vlastností vodě z tajícího sněhu související s probouzející se životodárnou silou přírody na jaře. Březnový sníh měl podle publikace významné místo v lidovém léčitelství. Byl prostředkem, který se přikládá na kůži, dovedl léčit vyrážky, kožní nemoci a dovedl prý také vybělit pihy. Toto ale prosím uvádím jen pro zajímavost, s problémy kožního charakteru opravdu raději vyhledejte odborného lékaře...

Možná by se s trochou tolerance dalo konstatovat, že předzvěstí příchodu jara je Mezinárodní den žen. Jak už jsem výše popsal, je to trochu zrádné období, hlavně když vyhlížíme přes zavřené okno - zdá se, že je už teplo, venku ale zjistíme, že jsme si ten zimník ještě přece jen měli vzít. A když tak nad tím přemýšlím, mnohdy je to tak i s chováním ženy. Sluníčkový úsměv dokáže někdy během vteřinky změnit ve sprchu slov, jimiž vyjádří dokonale své přání. Taková přání, jimž muž velmi těžko rozumí, a pak říká, že žena neví, co chce, ale nedá pokoj, dokud to nedostane. Nicméně jako muž se musím pokorně sklonit před ženami a jejich jistou výjimečností v tom, že umějí dělat víc věcí najednou, a někdy to není věcí víc, ale mnoho, že ženám byla od přírody či Boha dána schopnost přivádět na svět děti. Musí to být nepopsatelný pocit nosit pod srdcem naději dalšího života, který muž není sto poznat. Je protkán očekáváním, zodpovědností, radostí i strachem. Ano, cítím výjimečnost ženy, přitom si uvědomuji, že i schopnost přivádět na svět děti nutně předpokládá účast muže, že je i muž tedy tímto způsobem ojedinelý. A že to vše je přirozený a odnepaměti zavedený koloběh přírody a života.

Přestože už to není moc v módě, přeji všem ženám hodně štěstí, zdraví a klidu v životě u příležitosti Mezinárodního dne žen.

Hodně jarního sluníčka vám přeje

MUDr. Hugo Příbyl, Ph.D.

Centrum kultury a vzdělávání, Moravská Ostrava, p.o. Výstavní síň Sokolská 26

Josef Žáček - Krajina ▶
24.2. - 1. 4. 2011

**„Architecture Week
Ostrava 2011“**
4.4. - 24. 4. 2011

**Lukáš Jasanský a
Martin Polák**
28.4. - 3. 6. 2011

Michal Gabriel
9.6. - 29. 7. 2011

Zpravodaj SeniorTip vychází za podpory těchto institucí:

Město Ostrava

Statutární město Ostrava
Městský obvod

INSTITUT
KOMUNITNÍHO
ROZVOJE

Poznávejte městské obvody: **Procházky s milovníky Vítkovic**

Byl velmi mrazivý den, teplota hodně pod nulou, k tomu vyhlášen stav nebezpečného smogu a silnější vítr. Jak se říká, ani psa by člověk ven nevyhnal. Ovšem odhadem více než tři desítky nadšenců, kteří mají rádi poznávací vycházky organizované známou výtvarnicí **Lenkou Koczierzovou** se nedalo odradit nepříjemným počasím a nezdravým ovzduším. Navzdory těmto vyrazili 25. února na prohlídku zajímavých staveb v městském obvodu O.-Vítkovice. Že tam člověk nemůže nic obzvlášť pozoruhodného spatřit!? To jsem si také myslela, protože tu a tam něco vyřizují v okolí Mírového náměstí a myslím si, že Vítkovice znám. Jenomže... ve spěchu všedních dnů a povinností jedinečnost domů a ulic moc nevnímáme.

Na vycházce s výtvarnicí Lenkou Koczierzovou, tamní rodačkou, která je kronikářkou obvodu, jsem si ale znovu připomněla např. architektonické zvláštnosti budov, jež se nacházejí v blízkosti katolického kostela, ať už to jsou pavlačové domy s půdorysem ve tvaru U, nebo budova bývalého závodního nádraží podniku Vítkovice, odkud vlaky v dávné minulosti mířily nejen do Svinova, ale i do vzdálenějších měst našeho regionu.

I vítkovická nemocnice vypadala v minulosti jinak, v jejím areálu byla kdysi dávno klášterní škola a ... Nechci tu rekapitulovat, co všechno jsem na únorové procházce znovu objevila či poznala, a potom ještě na besedě v místní pobočce knihovny města Ostravy, jejíž budova byla v době mého dětství naplněna smíchem či starostmi prvňáčků a jejich kantorů.

Chci hlavně upozornit, že další z poznávacích vycházek, které paní Lenka organizuje, se uskuteční 25. března. Sraz zájemců je stanoven u Českého domu v 15 hodin. Během toulání vítkovickými ulicemi a trochu opomenutými zákoutími dojde i na malinko opožděné vítání jara a loučení se zimou.

Vycházky by se měly uskutečnit i v dalších měsících, protože Vítkovice si je zaslouží! Obvykle přicházejí v hojném počtu rodáci, kteří hodně pamatují a výklad Lenky Koczierzové doplňují svými vzpomínkami. Přijďte, neváhejte!

Text a foto: Eva Kotarbová

LÉČIVÉ KONOPÍ

KONOPNÁ KOSMETIKA KONOPNÝ OLEJ KONOPNÉ MASTI

Akce pro čtenáře časopisu Senior Tip
DOPRAVA ZDARMA! pokud při nákupu velkého balení (100ml, 80ml, 30ml) v internetovém obchodě www.konopnamast.cz zadáte do poznámky heslo „Konopná mast pro tělo slast“

ORIGINÁLNÍ RECEPTURA S KŘÍŽEM

Originální recepturu s křížem žádejte také ve Vašich lékárnách

DÁRKOVÉ BALENÍ 3 + 1 + DÁREK GRATIS 280,- Kč

DÁRKOVÉ BALENÍ 2 + 3 GRATIS 560,- Kč

AKCE DOPRAVA ZDARMA PLATÍ DO 31.1.2011

www.KONOPNAMAST.cz

ZLATÉ ČASY OPERETY V OSTRAVĚ

Mnozí dříve narození rádi vzpomínají, jak se dařilo operetě v Ostravě po 2.světové válce a pak i v dalších padesáti letech. Nebylo by snad ani možné, aby na mysl nepřišla jména umělců jako byl dirigent Vladimír Brázda, Josef Kobr, Zdeněk Růžička, Košťá Holubář, Karel Lupínek, František Návrat, Oldřich Píka, Karel Šíp (otec dnešního úspěšného moderátora), Ota Viktorín a z dam třeba Hana Hradilová, Vlasta Tolarová, Ilana Flaková, Zdeňka Poláčková, Liběna Astrová nebo šéfové operety Jan Pacl a Mojmir Weimann.

Když jsem po roce 1965 přišla na Ostravsko ze severočeského Liberce, byla jsem rovněž ostravskou operetou okouzlena. V mém dřívějším bydlišti v Liberci bylo nádherné divadlo, ale operetní soubor nemělo. Zajímala tam opereta z Teplic. Mým prvním seznámením s tímto žánrem v Ostravě - tzv. „na živo“ byla Frimlova Rose Marie. Snad už navždy mi zůstane v paměti překrásná scéna a hlavně hlavní hrdinka, půvabná Karla Diváková, která svým zjevem i hlasem dokázala, že posléze jsem už pokud možno mnoho operetních představení nevynechala. Opereta se pro mne stala hned po klasických operách a baletech skvělým odreagováním od všedních starostí i práce.

Stejně tak moje maminka, která přijížděla za mou rodinou do Ostravy, milovala operetu a ze všeho nejvíce vždy chtěla vstupenky na Rose Marii. Ale abych se dostala k tomu, proč tyto vzpomínky na operetu v divadle Jiřího Myrona piši. Nedávno jsem se po letech v NDM v Ostravě setkala s Karlou Divákovou a právě tyto vzpomínky ožily. I když věk je neúprosný, je to stále šarmantní žena. Hned mne napadlo dát si s ní schůzku na pár slov u kávy v blízkém Domě knihy - Librexu. Povídalý jsme si a já vám obsah rozhovoru dávám k nahlédnutí. Zpěvačka a herečka se narodila v kolonii na Zárubku v Ostravě. V Ostravě prakticky prožila celý svůj život, poznávala úskalí uměleckého života, své lásky a tady se jí také narodila dcera.

„Divadlo jsem milovala od dětství. Zpívala jsem, recitovala všude možné už ve školních letech. Posílali mne na různé soutěže a kupodivu vždy jsem vyhrávala anebo alespoň dopadla moc dobře. V patnácti jsem se dostala na Obchodní akademii (tehdy Vyšší hospodářská škola), abych prý měla nějaké „pořádné“ zaměstnání. Tak rozhodl můj energický a sportovně založený otec. O nějakém vystupování v divadle nechtěl ani slyšet. Maminka byla mému přání nakloněna, ale to nestačilo. Školu jsem vystudovala a po maturitě jsem na „umístěnkou“ nastoupila pracovat do Módního domu Ostravica. Tehdy byl určitě jedním z nejlepších v Ostravě“ (dnes dům hyzdící centrum Ostravy-pozn. autora), vyprávěla paní Karla.

„Tam jsem zůstala dva roky, ale stále jsem sledovala co se děje v divadlech. V roce 1960 byla vypsána pěvecká soutěž a předzpívání do sboru opery. Samozřejmě jsem se hned přihlásila“, pokračovala. A tak se s vervou pustila do realizace svého snu - stanout na divadelních prknech. Předzpívala a 15. srpna 1960 byla přijata do operního sboru mezi soprány. Poté následovalo zdokonalování se v technice zpěvu i herectví u sestřenky Zdeny Divákové - operní pěvkyně, u profesorky Znebejankové a Rudolfa Vaška. V roce 1964 po úspěšném konkurzu přešla do souboru operety, kde už v roce 1963 získala záskok za Ilenou Flakovou v představení Orfeus v podsvětí - zpívala Dianu. Od sezóny 1964/1965 se stala stálou sólistkou operety a byla jak říká velmi šťastná. O dirigentu Vladimíru Brázdovi, který v Divadle Jiřího Myrona a v operetním souboru působil hovoří jen v superlativech, jako o výjimečném dirigentském géniovi s absolutním sluchem a citem. V Ostravě tehdy znamenal velmi mnoho. A nejen v Ostravě. Vladimír Brázda nasadil operetnímu souboru vysokou laťku. „Když si jen vzpomenu jaké jsme tehdy měli krásné dekorace, kostýmy, tak si říkám, že se bylo opravdu na co dívat a nejen poslouchat...“ vzpomíná paní Karla.

I na své další tehdejší kolegy vzpomíná ráda.

V souboru byla skvělá atmosféra, ve které se výborně pracovalo. „Rose Marii jsem zpívala a hrála už po roce svého angažmá v operetě. Ale těch dalších rolí byly desítky. Snad dvě stovky, to už se ani nepamatuji.“

Jak mi dále prozradila, už tehdy se hrál za sezonu jeden muzikál (nehluchného provedení) a tři až čtyři operety - mezi nimi např. Polská krev, Vinobraní, Ohňostroj, Lisistrata, Orfeus v Podsvětí, Perly panny Serafínky, Mamselle Nitouche a další. Karla Diváková alternovala s Hanou Hradilovou nebo Ilenou Flakovou a tak práce bylo stále víc než dost.

A kterou roli měla nejvíce oblíbenou? *„To nemohu ani říci, já zpívala všechny moc ráda...“* Když se jí v roce 1975 narodila dcera Kateřina kariéru nepřerušila. Jistěže s přibývajícím věkem rolí subret ubývá, ale jsou i další k zajímavému ztvárnění. Řada z nás si pamatuje na báječnou inscenaci Zvonokosy, kde Karla Diváková s velkým humorem ztvárnila žlučovitou Eulálii Čubíkovou. Nyní ještě hostuje v Mamselle Nitouche jako matka představená.

Paní Karla Diváková prožila velmi zajímavý život a určitě by na něm nic neměnila. Vzpomíná i na katastrofu, kdy vyhořelo hlediště a jeviště divadla J. Myrona v roce 1976. Soubor pak jezdil na dlouhé šňůry po celé republice. *„Bylo to namáhavé, ale všichni jsme chtěli hrát a zpívat, dávat lidem dobrou náladu a těšili jsme se na opravené divadlo“,* vzpomíná paní Diváková.

Celý svůj umělecký život zůstala věrná Ostravě. Několikrát hostovala v Olomouci nebo Opavě, jinam jí to netáhlo. Je totiž s naším, kdysi „černým“, ale přesto půvabným a zajímavým městem pevně svázána. Jako rodačka ze Zárubku na Slezské Ostravě k němu cítí ty největší sympatie.

Hana Kuchařová

Foto: archiv Karly Divákové

Zázraky a umění se radovat nosíme všichni v sobě

Víme, že většina z vás, kteří patříte už po léta k našim věrným čtenářům čtete vše co vás na stránkách SeniorTipu zajímá. Mnozí jste zaregistrovali, že z redakční rady zmizelo jméno naší „šéfové“ a zasloužilé Ostravanky MUDr. Blanky Malé. Chybí nám, byla skvělou organizátorkou, korektorkou, autorkou, kamarádkou a do posledních chvil i nezdolnou, optimistickou ženou. Zemřela a my na ni často vzpomínáme.

Mezi jmény členů redakce také nacházíte Mgr. Pavlu Pešatovou, jenže její články, seriály, či glosy jste po několika měsících v časopise nenašli. Proč? Ano, to je moje otázka právě pro Pavlu Pešatovou.

Vysvětluj máš-li co....

Pavla Pešatová: "Neštěstí nechodí po horách, jak říká jedno rčení. Nu, onemocněla jsem, a to hned asi tou nejobávanější nemocí. Ujali se mne doktoři bohumínští, ostravští a posléze skvělí operatři ve Fakultní nemocnici v Olomouci. Prý déle než šest hodin se mi snažili pomoci. Do zpěvu a do práce mi dlouho moc nebylo a náladu mi nespravilo ani vědomí, že stejnou operaci má za sebou Václav Havel, který i tak stíhal prezidentský úřad, psát divadelní hry či jezdit po světě."

Zpravidla se také říká, že nebývá u jednoho neštěstí...

"Ano, pokračovalo to tím nejhorším způsobem. Můj manžel, se kterým jsem žila déle než padesát let, se o mne staral, jezdil každý den za mnou do nemocnice, vydržel mé nařikání z tělesné bolesti, ale mínil i bolesti na duši. A když jsem se z toho nejhoršího dostala a začali jsme plánovat další život, tak můj milovaný muž, do té doby dobře vypadající a celkem zdravý, náhle zemřel.

Najednou nebyla moje nemoc to nejdůležitější, prakticky jsem se s ní vypořádala, ale zlá byla samota, bezvýchodnost mého žití. Rodina trochu pomáhala, jenže ta už má své životy a starosti, chodily a chodí kamarádky, dokonce jsem od jedné přijala pozvání na pár dnů do Itálie. Až po mnoha týdnech jsem si uvědomila, že se z toho všeho po zbylá léta či měsíce musím dostat sama. Proto jsem se konečně vrátila k práci pro časopis a snad se budou čtenářům mé příspěvky líbit. A pokud jsou mezi nimi takoví, kteří byli či jsou v podobné situaci jako já, hned teď jim vzkazuji, že jakákoliv práce pomáhá k návratu do světa. Nebo třeba jiné aktivity - seniorské kluby, univerzity třetího věku, běhání po koncertech a divadlech..."

Určitě je tvůj recept na život inspirativní, chceš k tomu ještě něco dodat?

Mám svou zkušenost se zlou nemocí. Zlobí mne, že se někteří lidé ke mně chovají jako kdybych byla postižena nějakou nakažlivou chorobou. Rakovina je zlá, ale není přenosná a my co ji máme, se pokoušíme s ní žít jak nejlépe umíme. Mám mnoho kamarádek, které hrdinně nosí své „druhé“ vlasy, které leckdy vypadají lépe než ty jejich původní. A tak se nás nebojte zeptat jak se máme, co podnikáme, kam se chystáme na dovolenou, pochvalte, že vypadáme jako za mlada. Prostě chovejte se k nám jako obvykle.

Do další práce pro časopis přesvědčila a s členkou redakce hovořila Ludmila Holubová

LÁZEŇSKÉ POBYTY 2011

7-13DENNÍ LÉČEBNÉ ZÁJEZDY VČETNĚ UBYTOVÁNÍ, STRAVY A LÉČEBNÝCH PROCEDUR

Mariánské Lázně

Hotel MONTY***

již od
6.800,-

Dunajská Streda

Hotel BONBON****

již od
5.000,-

Kúpele Dudince

Hotel FLÓRA**

již od
4.450,-

Vysoké Tatry - Vrbov hotel MORAVA**

již od
3.950,-

Janské Lázně

Hotel TERRA***

již od
5.400,-

Bardejovské Kúpele

Hotel OZÓN***

již od
4.950,-

Nástupní místa: Olomouc, Brno, Praha, Ostrava, Frýdek-Místek, Havířov, Český Tešín, Třinec
Telefonní kontakt: 558 655 649 Stačí zavolat a vše vám zašleme poštou!

www.mlk-tours.cz

Historický kalendář Ostravska

Leden - březen

8. ledna 1911 byl zaslán mor. místodržiteli telegram s protestem proti podvodům při sčítání lidu. Obcovací řeč byla závodními a obecními agitátory do sčítacích archů zapsána bez svolení sčítaných osob. Český deník Duch času pak přinesl komentář nadepsaný titulkem „Národnostní loupež v Mor. Ostravě“. „Konečně sdělila ostravská radnice veřejnosti výsledek provedeného sčítání lidu“, psal deník. „Výsledek sčítání lidu v Mor. Ostravě je následující: celkový počet obyvatel je 36 753 osob, z toho 17 620 Němců (48%), 12 897 Čechů (35%) a 5217 Poláků (14%). Oproti poslednímu sčítání v roce 1900 přibýlo 7583 Němců, 156 Čechů a ubylo 1031 Poláků. Jenom blázen může tato úřední sčítací data považovat za skutečný obraz zdejších národnostních poměrů. Cifry jsou úplně vyhláňy. Tisíce Poláků a Čechů škrtnutím pera proměněno v Němce. Starosta dr. Fiedler, jeho zástupci a celá městská rada je zodpovědná za toto podvodné dílo, neboť ono bylo páčáno a prováděno za jejich souhlasu. Sta a sta učňů, služek, domovníků v německých domech, ač nejsou Němci, za Němce zapsáno. A jak zapsáni jsou obecní metaři a nádeníci, obyvatelé městského chudobince, s nimiž by se starosta dr. Fiedler německy nedomluvil, ani kdyby od toho závisel celý jeho život? Byli zaneseni za Němce. Ostrauer Zeitung má přes to odvahu vykládat, že počet oněch osob které v denním životě užívají němčinu, je prý ve skutečnosti přirozeně větší. Důrazně radíme, aby celá redakce byla bezodkladně poslána k psychiatrovi, neboť s nepřítelny a blázny nejsou žerty. A něco podobného, co stojí v Ostrauer Zeitung mohl napsat jen šílenec. Nebo si snad páni redaktori troufají prohlásit za Němce onoho polského kolářského dělníka, který žije v Ostravě?“

Sociálně demokratický politik a první starosta města Mor. Ostravy po roce 1918

10. ledna 1911 na schůzi obecního zastupitelstva Mor. Ostravy odsouhlaseno, že bude zvýšena obecní daň ze psů, z velkých se mělo ročně platit 30 K, z honičích 20 K a z malých psů 10 K. Delší debata nastala při projednávání ustanovení o prodeji potravin. „Konečně se naše radnice v zájmu obecního zastupitelstva rozhodla k přesnější kontrole a vydala v tom smyslu vyhlášku. Tato zdůrazňuje udržování čistoty všech potravin, které přijdou na trh. Tak nesmějí být např. pokládány potraviny, nevyjímaje ani ovoce, bez podložky na zem, aby se od ní neznečistily. Potraviny mají být pokud možno tak vysoko nad zemí k prodeji vyloženy, aby se k nim psi nedostali. Také má být podrobeno zkoumání veškeré mléko, zda-li není ředěno vodou.“ Dále se jednalo o opatření proti dlouhým jehlicím v dámských kloboucích. Aby zabráněna byla možnost zranění jehlicí vyčnívající z dámského klobouku, vydá obec nařízení, aby hroty na jehlicích byly opatřeny bezpečnostními kapslemi. Neuposlechnutí tohoto nařízení se stíhalo pokutou 20 korun.

11. ledna 1911 se konala v Dělnickém domě ve Vítkovicích schůze lidu, která jednala o podvodech páchaných vítkovickými sčítacími komisaři při sčítání lidu. Sociálně demokratický poslanec říšské rady Jan Prokeš (na obrázku vlevo, pozdější starosta Moravské Ostravy) přednesl řadu stížností o spáchaných přehmatech, násilí a šlapání zákonů. Ovšem politické úřady na přednesené stížnosti odpovídaly pokrčením ramen, žádná intervence nepomohla. „Není divu,“ hřímal Prokeš, „vždyť generální ředitel (Vítkovických železáren) Schuster je nejvyšší instance, je to panovník vítkovického státu ve státě proti němuž jsou političtí úředníci pidimužíky. Ovšem, když nejvyšší špice státu chodí skládat Schustrovy poklony. I dělnictvo nese na těchto poměrech vinu,“ řekl Prokeš, „neboť se neorganizuje a je zbabělý.“ Dále Prokeš pravil: „Vetřeli se mezi nás vítkovičtí policajti v civilu. Přišli, aby slídili a svým pánům jako fonografická plotna reprodukovali vše, co se zde mluví. Tedy nechť vyřídí panu policejnímu komisaři, že o něm má dělnictvo to nejhorší mínění.“

11. února 1986 v Opavě zemřel spisovatel, kulturní organizátor a veřejný činitel Fran Směja (narodil se 30. května 1904 v Suchých Lazcích). Směja kromě publicistiky psal především prózu, méně poezii. Jeho dílo je tematicky úzce svázáno s Opavskem, včetně použití nářečí v dialogích nebo ve veršované tvorbě. Jeho nejlepším dílem je nesporně próza Obličejem ke zdi o pobytu v německém vězení za II. světové války. Dílo vydané na počátku normalizačních 70. let 20. stol. šlo ihned po vytištění do stoupy. Autor se totiž ocitl na indexu, neboť se ostře postavil proti okupaci vojsky Varšavské smlouvy v srpnu roku 1968.

12. února 1911 na vítkovickém římsko-katolickém chrámu zavlál černý prapor. „Tu člověka napadne,“ psal sarkasticky jeden denní list, „že musela zemřít nějaká zvlášť o sv. církev římsko-katolickou zasloužilá osobnost. Zatím zvěstovaly telegrafické dráty z Vídně, že zemřel šéf bankovního domu Rotschildů Albert baron Rotschild. Prototyp peněžní aristokracie v Rakousku, největší věřitel Rakouska. Když stát potřeboval peníze na vedení válek, Rotschild vypomohl. Do jeho pokladen plynuly rok co rok miliony úroků. Rotschild svými miliony ovládá celý svět.“

15. února 1911 přinesly jedny z ostravských novin tento obrázek o poměrech, které panovaly v centru Moravské Ostravy: „Přimo od radnice vede Velká ulice. Je to pravý typ starého židovského ghetta. Temnota, nečistota, těsnota. Pod podloubím tlačí se jeden na druhý stánky s různým zbožím jarmareční jakosti. A v domech Velké ulice nalézají se hospoda nebo dokonce kořaleční špelunka nejhoršího řádu. V mnoha těch putykách děly se a dějí dodnes věci, zavádějící silně kriminálněm.“

Nedaleko radnice bují prostituce. V putyce U Ojczyzny nebo Port Arturu obsluhují číšnice, jejichž hlavním výdělkem není ani pevný plat, ani zpropitné, nýbrž prodávání těla. Mimo to jsou při tom hosté, kteří do těch bláhů zapadnou, nejrafinovanějším způsobem okrádání.“

Ulice Velká v Moravské Ostravě na počátku 20. století.

24. února 1911 se konala schůze moravskoostravského obecního zastupitelstva. Jednáno o důležité otázce, a sice zřízení přechodu přes koleje dráhy ve Stodolní ulici. Na vyřízení této otázky čekalo několik tisíc obyvatel obývajících Hornopolní čtvrť.

Severní dráha Ferdinandova, která provozovala ostravsko-frýdlantskou dráhu, žádala obec, aby na přechod také něco přispěla. Na schůzi také zaznělo, že „Ostravsko-frýdlantská dráha je jednou z nejvýnosnějších v Rakousku a přesto se nestydí jako italští lazarové žebrať u obce o příspěvek.“ Obecní výbor se usnesl neposkytnout na zřízení přechodu ničeho.

6. března 1911 v pondělí došel do Moravské Ostravy vagon zmrzlého argentinského masa. Při prohlídce došlé zásilky byl přítomen c. k. okresní hejtmán, představitelé obcí Mor. Ostravy a Přívozu a zástupci tisku. Došlé maso bylo údajně v úplně zmrzlém stavu a byly to velice pěkné kusy.

Ve čtvrtek se začalo argentinské maso vysekávat ve Stodolní ulici č. 22. Cena byla stanovena na 1,24 - 1,28 koruny za kilogram předního masa, zadní 1,40 - 1,44 koruny. Poptávka po tomto mase byla značná.

8. března 1911 došlo v ocelárně Vítkovických železáren opět k smrtelné nehodě. Dělník Petr Zajonc stál při práci pod jeřábem, vytahujícím pancéřovou plotnu, těžkou 230 metrů. Zvláštní náhodou pancéřová plotna z jeřábu spadla, a to zrovna na Zajonce. Nešťastník byl v okamžiku mrtev a zůstala z něho jen beztvará hmota. Železářny byly označovány jako vítkovické peklo, neboť téměř neminulo dne, aby v některém oddělení závodů netekla krev, nebyly pochroumány lidské údy nebo nebyl zmařen lidský život.

Pohled na Vítkovické železářny - vysoké pece na konci 19. století.

10. března 1911 intervenovala ve Vídni u ministerského předsedy Richarda sv. pána Bienenrtha deputace sociálně demokratických poslanců a zástupců horníků OKR. Jednali o zlepšení hmotných podmínek dělnictva na Ostravsku. Bezvýslednost tohoto jednání vedla horníky k zorganizování jednodenní stávky a demonstračních vystoupení v Mor. Ostravě a v Orlové v říjnu 1911. Jednání s těžaři probíhala až do dubna 1912, kdy bylo dosaženo dohody o minimálních mzdách. Podle ní měl průměrný výdělek havířů dosáhnout 4,80 k za směnu, u vozačů 75% a u táčníků maximálně 55% této částky.

13. března 1911 večer vypukl na Dole Gabriela v Karvině požár. Vznikl nepozorností na jednom z lešení postaveném na pátém patře kvůli větším opravám. Rychle se šířil a způsobil i menší výbuch. Osazenstvo šachty muselo vyfárat, a protože obvyklé hasební prostředky selhaly, bylo rozhodnuto pátý horizont (v hloubce asi 300 metrů) zaplavit.

Důl Gabriela v Karvině

22. března 1911 přišly na ostravské chachary, potulné prostitutky a podobné existence těžké dny. Jejich útočiště, pověstná moravskoostravská putyka Ojczyzna, byla úředně uzavřena. Neustálé pračky a krádeže, které zde byly na denním pořádku, přiměly konečně úřady k tomu, aby hospodu úředně zavřely.

PhDr. A. Barcuch, Archiv města Ostravy

Dotýkaní Ostravou

aneb seriál o občanech našeho města, kteří zde zanechali výraznou stopu. Tentokrát se setkávám s ženou, o které mohu právem říci, že byla první dámou ostravské rozhlasové režie **Mgr. Věra Pražáková - Drozdová**.

Sedíme v jejím pohodlném panelákovém obývacím, Věra nalévá do skleničky brandy se slovy „tak to vždycky dělal můj muž“, pak vytáhne z knihovny nedávno vydanou rozměrnou publikaci „**99 významných uměleckých osobností rozhlasu**“ a já v ní hledám svou hostitelku, která vypráví...

"Jsem v ní, stejně jako manžel, spisovatel a redaktor Jan Drozd, či ten, který mne kdysi do rádia přijímal, také režisér a navíc komik, Alois Kachel. Jenže já nejsem rodačkou z tohoto kraje. Tatínek byl vrchním četnickým strážmistrem - takovým jako Petr Kostka v Četnických humoreskách - ovšem na Slovensku v Baňské Štiavnici. Bylo mi jedenáct let, když naše rodina dostala železniční vagón k přestěhování toho nejnepatřlivějšího do Kroměříže. Vznikl Slovenský štát a my museli pryč. Tatínek byl vášnivý včelař, a tak dráha převážela hlavně jeho včelíny. Aprý se ten med rozléval po vagónu." Rozhlížím se, na stěnách bytu poznávám reprodukce slavných malířů - Modigliani, Klimt - ano, zrovna Judita - ve vázách svítí krásně sušené kytice a mne napadá, že Kroměříž byla dobrým místem pro vyhnanou rodinu. Paní Věra dále pokračuje...

"Mne čekalo gymnázium, a přestože byla válka, byly koncerty, recitovali jsme, měli jsme vzdělané a nebojácné kantory a také skvělé kamarády. Jednou z nich byla pro mne později skvělá herečka Zora Rozsypalová."

Je konečně po válce a také po maturitě v Hanáckých Aténách. Jak pokračuje cesta za kumštem?

"Takovým tím obvyklým způsobem. Hrála jsem ochotnické divadlo a jezdila po recitačních soutěžích. A pak se opět stěhujeme, tentokrát do Brna. Podle přání rodičů jsem studovala na univerzitě bohemistiku a rusistiku, jenže kdo jednou přičichne k divadlu, tak udělá to co jsem tenkrát udělala já. Tajně jsem se přihlásila na Janáčkovu akademii muzických umění, vzali mne a dokonce uznali některé vysokoškolské zkoušky. A tak jsem se stala první absolventkou režie na této škole a také asi první ženou - režisérkou ve svém prvním angažmá v Českém Těšíně."

Divadlo a najednou působení v rozhlase?

"Inu brzy jsem se vdala, první manžel působil v Ostravě, narodili se nám dva synové a Těšínské divadlo jezdilo převážně po zájezdech. Nešlo to sladit dohromady a rozhlas s dobrou uměleckou pověstí byl blízko."

Prkna znamenající svět vyměnit jen za mikrofony, nebolelo to?

"Ne naopak, rozhlasová práce je intimní, jemná, až se mi chce říci ženská. Nesvazuje tolik technika, tu ovládá mistr zvuku. Byl tu klid pro práci s nejlepšími herci a v dobrých časech i s dobrými texty. Už se nevysílalo živě, nýbrž z rozhlasových pásů, takže bylo dost času, aby se vše dotáhlo k tomu nejlepšímu výsledku. Dostala jsem se opět k veršům, četbám na pokračování a hlavně k rozhlasovým hrám. Autory byli i takoví mistři jako B.Brecht, A.Fredro, G.B.Shaw, ale třeba i ruský satirik Zoščenko. Nechyběla ani antika, ale tu jsem nedokončila (Aristofonovi Ptáci), začala normalizace a já musela z rádia odejít na dlouhá léta."

Foto: Z natáčení hry E. Sylvanuse; Padesáté narozeniny. Uprostřed režisérka Věra Pražáková-Drozdová, vlevo Zora Rozsypalová, vpravo Stanislav Malý

Byla to zlá doba, také postihla i Vašeho druhého manžela, předního "rozhlasáka" a spisovatele Jana Drozda. Režirovat tzv. do šuplíku nejde, ale on psal. Čtenářům připomínám jeho knihy: Sedláci z Velkého dvora, Dlouhá noc, Po nebezpečných cestách či Švestkový dvůr...

"Švestkový dvůr nás vlastně dal dohromady. Autora jsem znala, byl vedoucím redakce a já byla mladou začínající režisérkou. Jak to tak bývá jeden ze synů onemocněl a lékaři doporučili hory. Jeli jsme a já malému klukovi četla z té knížky a z ní se mne pojednou vnitřně dotkla věta „děcka byla bledá a taková churavá“. Ano i můj syn byl bledý a churavý. A o tom psal ten zralý muž, můj šéf, člověk s neobyčejným citem pro děti, nemocné a vůbec lidi. Zanedlouho se stal mým manželem a vychovatelem mých synů."

SERIÁL

Připomenu jeho další dílo. Jeho román *Člověk pro jeden život*, který psal na přelomu 60/70 let, už u nás nemohl vyjít, ale vysílala ho Svobodná Evropa, později pod pseudonymem vyšel ve Švýcarsku. Mohla bych jmenovat dál, protože Jan Drozd byl pilný autor, zmíním jeho zaujetí pro Petra Bezruče. Hodně se o tom před pár lety mluvilo a psalo. (Drozd došel k závěru, že Slezské písně nepsal jen Vladimír Vašek, ale i Ondřej Boleslav Petr). Ted' si s dovolením půjčím Vaše slova, která jste napsala před šesti lety.

"Žili jsme spolu 43 let. Vychoval mé syny. Spolu jsme čelili nepřízni doby. Náš vztah nezevšedněl, naopak se s roky prohluboval. V posledních letech jsme byli téměř zaskočeni kouzlem duševního souznění a děkovali jsme za to Osudu či Bohu, jak chcete. Věkový rozdíl se stíral. Známí v poslední době taktně mlčeli k tomu, jak mi zub času drze kreslil vrásky na obličej a obdivovali mého muže, jak mladě vypadá. Málem mne to štválo. Lehce se seznamoval s lidmi a lehce navazoval přátelství. Měl lidi rád a měl rád život se vším dobrým co přinášel. Měl chlapeckou přitažlivost pro ženské, spojenou se zemitostí selského původu. Do vysokého věku si s chutí zajezdil na koni. Až do posledního dne v pohodě pracoval na zahradě naší chalupy. Když mi dal svou poslední knížku o autorství Slezských písní, napsal mi dedikaci, která plně vystihuje náš vztah: „Ještě jednou mé milované Věrce za podněty v kauze Bezruč, ale nejvíce z lásky.“

Foto: Jan Drozd uprostřed, vlevo Blanka Malá, vpravo Hana Juračáková

Krásné manželství, nakonec pěkný život, protože jste se do rozhlasu vrátili a udělali opět kus dobré práce, jen váš milovaný muž není mezi námi.

"Zůstala jsem sama, ale já jsem bytostný optimista, ať si se mnou dělá kdo chce co chce. Život mi zpestřují děti, vnoučata, přátelé, návštěvy divadel, hlavně činohry. Stále před sebou vidím ty „své“ rozhlasové herce Jirku Adamíru, Ilju Prachaře, Lubora Tokoše, Milu Holuba, Gábinu Vránovou, milovanou Zorinku... oh těch bylo..."

Vždy se v našem seriálu ptám osobnosti na vztah v Ostravě. Tentokrát jsem se zeptat zapomněla. Ale uvažte, má hostitelka je déle než padesát let věrná našemu městu, hodně pro kulturu a umění toho udělala, ale také vychovala jednoho ze svých synů na pár let ke starostování jednoho z městských obvodů. Pravda nejmenuje se ani Pražák ani Drozd.

Milá Věro, přeji Vám hodně zdraví a hodně optimismu.
Pavla Pešatová

MOŽNÁ NEVÍTE, ŽE

Televize dobrých zpráv

Televizní program bez reklam, kriminálních činů a bez sexu, i taková televize může dnes nejen existovat, ale může být dokonce úspěšná a hodně sledovaná. V květnu tomu bude pět let, kdy začala vysílat „televize dobrých zpráv“, tedy televize Noe. Je pevně ukotvena na křesťanských základech a tvoří ji nepočetný tým pozitivně motivovaných tvůrců. Její sídlo je v Ostravě. To, že se před pěti lety podařilo Noe vysílání zahájit a že vysílá stále, ba dokonce svou programovou nabídku stále rozšiřuje a dobu vysílání prodlužuje, považují mnozí za malý zázrak.

Biblický mořeplavec Noe poskytl v čase celosvětové potopy na své arše útočiště jednomu páru od každého druhu zvířat. Když vypustil z lodi holubici a ona se vrátila se zelenou ratolestí v zobáčku, byla to jasná a dobrá zpráva: Zkáza skončila, svět je zachráněn. Právě takové zprávy posílá televize Noe svým divákům: Svět nespěje do záhuby, ale může být zachráněn a přispět k jeho záchraně může každý z nás: Láskou a slušností, vzájemným respektem, ohleduplností, vstřícností, pomocí těm, kdo pomoc potřebují a vůbec vytvářením dobrých mezilidských vztahů. K tomu všemu diváky motivují dobré příklady našich současníků i velkých historických osobností, své místo mají v programu diskusní pořady i dokumentární filmy z různých oblastí, oblíbené jsou koncerty vážné hudby a velký prostor dostávají pořady pro děti a mládež. Ve zkratce televize informuje také o zajímavých a pozitivních událostech v regionech, a to třeba i v docela malých obcích, kde se daří oživovat zapomenuté tradice nebo kde se pořád hraje ochotnické divadlo. Velký divácký ohlas mají pořady folklorní a televize nezapomíná ani na amatérské filmaře. Její silnou stránkou jsou přímé přenosy, hlavně starší věřící, kteří třeba kvůli zdravotnímu stavu nemohou pravidelně navštěvovat svůj kostel, velmi oceňují přímé přenosy bohoslužeb. Kromě toho jim jejich televize umožňuje v přímých přenosech sledovat i papežské audience ve Vatikánu nebo zahraniční cesty Benedikta XVI.

Aby byla svým divákům ještě blíž a mohla jim v přímém přenosu zprostředkovávat mnohá další setkání, soustřeďuje v tomto období televize Noe své síly na získání nového přenosového vozu. Na míru a se všemi moderními technickými náležitostmi je dokončován tak, aby už v květnu mohl zahájit zkušební provoz. Což znamená například i to, že bude v nejvyšší technické kvalitě pokračovat natáčení koncertního cyklu *Má vlast*, u jehož zrodu stáli manželé Hudečkovi. Diváci už mohli na svých obrazovkách vidět mimo jiné koncerty z kaple Sv. kříže na Karlštejně nebo z chrámu svatého Mořice v Kroměříži. Houslový virtuos Václav Hudeček je jedním z významných příznivců a spolupracovníků televize Noe, dalším je například režisér Otakáro Maria Schmidt, který představuje zajímavé osobnosti naší doby v pravidelném pořadu *Cesty k andělům*. Jiné osobnosti se setkávají v pořadu *U pastýře*, který moderují populární kněz Zbygniew Czendlik a novinář Martin Komárek. Ve vysílání televize Noe je řada zajímavých pořadů, stačí jen svůj přijímač správně naladit. Program lze sledovat prostřednictvím satelitního a kabelového vysílání, a také na internetu. Protože Noe nežije z reklam, svým divákům se nemusí podbízet. Přesto ji mají rádi, což dokazují i svými štědrými finančními dary. Díky nim oslaví televize Noe v květnu už své páté narozeniny.

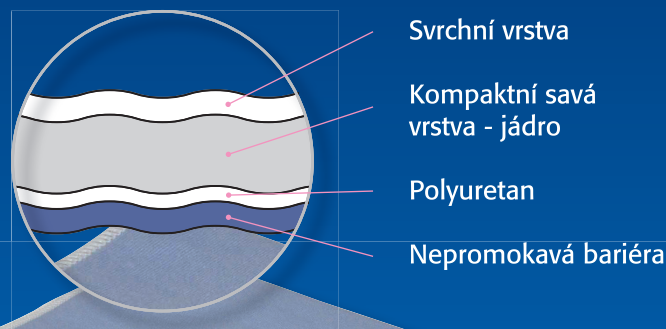
Táňa Popková

ABRI-Softpratelné po

Abri-Soft prateľné podložky – novinka dopĺňujúci radu podložek Abri-Soft, určených k dodatečné ochrane postelí a sedacího nábytku u klientů s inkontinenci.

Na našem trhu budou nabízeny ve dvou provedeních (rozměr 75 x 85 cm) – z nichž jedno je opatřeno záložkami.

Prateľné podložky Abri-Soft přinášejí klientům vysoký komfort díky technologii výroby, kdy 4 vrstvy jsou spojeny v celém rozsahu povrchu tak, že tvoří kompaktní celek a nedochází tak, ve srovnání s jinými podložkami pouze sešitými na hranách, k jejich zmačkání pod klientem - tím je zamezeno otlakům apod.

Vlastnosti a výhody

- **Vysoká sací schopnost** – díky kompaktní vnitřní savé vrstvě, tvořené netkaným materiálem, který je složen z 65 % z polyesteru a z 35 % z umělého hedvábí.
- **Rychlá absorpce** – daná vlastnostmi povrchové vrstvy utkané ze 100 % polyesteru, který je nesmáčivý a umožňuje zvýšenou rychlost průniku tekutiny do savého jádra.
- **Suchá svrchní vrstva** – dosažená kombinací výše uvedené nesmáčivé polyesterové svrchní vrstvy a kompaktního savého jádra.
- **Nepropustná bariéra** – kombinace polyuretanu a polyesteru (světle modrá vrstva) zaručuje, že postel či sedací nábytek zůstanou suché.
- **Jednoduše použitelné záložky** – zasunou se pod matraci a drží podložku pevně na místě.
- **Zaoblené rohy** – snižují opotřebení podložky, obzvláště při praní a sušení a prodlužují tak její životnost.

Praní podložky

Podložku je možno prát až 300 x , při teplotě do 95°C. Díky unikátnímu spojení všech vrstev v celé ploše podložky neriskujete její sražení po vyprání.

obj. č.	název	rozměr	savost	ks/bal.
4172	Abri-Soft prateľná podložka	75 x 85 cm	2000 ml	30
4173	Abri-Soft prateľná podložka se záložkami	75 x 85 cm	2000 ml	30

Pomáhá a chrání

Koupit možno na: www.abenashop.cz

Pro vyšší kvalitu života

Charita Ostrava-Dobrovolnické hospicové hnutí

„Život a smrt jsou jedno. Pomáhají si navzájem. Je chybné si myslet, že život je dobro a smrt je zlo.“

Dobrovolnické hospicové hnutí sídlí v Hospici sv. Lukáše. Hospic sv. Lukáše je specializované nestatní zdravotnické zařízení, poskytující hospicové služby včetně léčby bolesti, kterou s

sebou postupující nemoc přináší. Je určen pro osoby nevléčitelně nemocné v závěrečném stádiu života, nejčastěji s onkologickou diagnózou, jejich obtíže nevyžadují léčbu v nemocnici, a není možné je zvládnout ani v domácím prostředí.

Dobrovolnické hospicové hnutí vzniklo z potřeby pomoci nemocným a umírajícím lidem, kteří mnohdy umírají osamoceni, bez přítomnosti svých blízkých. Smyslem hospicového hnutí je vrátit důstojnost lidskému umírání, začlenit umírání a smrt zpět do přirozeného lidského koloběhu a rodinného společenství.

Hospicový dobrovolník je zcela obyčejný člověk s vyvinutým citem pro potřeby být nablízku lidem, kteří po tom touží. Hospicovní dobrovolníci docházejí k nemocným a umírajícím do domácnosti, nemocnic, do Hospice sv. Lukáše. Hospicový dobrovolník absolvuje kurz hospicové péče, který zahrnuje 35 hodin teorie, 20 hodin praxe a 3 hodiny supervize s kvalifikovaným psychologem. Je kladen důraz na kvalitní přípravu všech dobrovolníků a další vzdělávání v oblasti hospicové péče.

V lektorském týmu jsou zdravotní sestry, sociální pracovník, psycholog, fyzioterapeut a kněz. Tato činnost zaručuje kvalitně vyškolené dobrovolníky, kteří tak mohou doprovázet umírající a jejich příbuzné. Služba, kterou dobrovolníci vykonávají, je považována za jednu z nejnáročnějších. Vyžaduje kvalitní a systematickou přípravu a je poté pravidelně supervidována a hodnocena v rámci týmu pomáhajících profesionálů.

Co dobrovolníci mohou vykonávat v Hospici sv. Lukáše

- Doprovázení nemocných a umírajících
- Rozhovory, procházky
- Společenské hry
- Hudební programy
- A vše co může dobrovolník nabídnout ze studny svých znalostí a dovedností.

Myšlenky na závěr:

Náš život je cesta. Má začátek a má konec, obojí k cestě patří a do velké míry ji určuje.

Když máme hodně sil a svižně kráčíme životem, umíme být stateční a samostatní. Když však na svět přicházíme a když z něj odcházíme, často tolik sil nemáme. Jsme křehcí. Potřebujeme mít nablízku ty, kteří nám rozumí a kteří nám dokáží pomoci. Hospice a další zařízení paliativní péče na celém světě se snaží na toto obyčejné lidské volání po blízkosti, důstojnosti a porozumění odpovídat a nabízet nemocným a jejich rodinám potřebnou pomoc.

Co je dobrovolnické hnutí

Dobrovolnické hnutí Charity Ostrava vzniklo především z potřeby pomáhat lidem, rozvíjet kvalitní trávení volného času a zapojit veřejnost do služeb těm, kteří to nejvíce potřebují. Smyslem dobrovolnického hnutí je formování dobrovolníka ve vztahu ke svému okolí a všestranné rozvíjení osobnosti se zaměřením na etické chápání světa.

Co je náplní

Náplní činnosti dobrovolnického hnutí je především:

- rozhovory, procházky, společenský kontakt s uživateli služeb v charitních zařízeních a domácnostech
- doprovázení na koncerty, do divadla či jinde
- pomoc Charitě Ostrava při přípravě a realizaci různých akcí s kulturním, duchovním, společenským a sportovním zaměřením
- pomoc v charitních zařízeních – úklidy, práce na zahradě, vrátnice
- účast na přípravě a realizaci veřejných sbírek (např. Tříkrálová sbírka)

Dobrovolnické hnutí je ve své činnosti zaměřeno na pomoc uživatelům soc. služeb, jejich aktivizaci a na kvalitní využívání volného času. Koordinátor dobrovolníků spolupracuje s dobrovolníky, zabezpečuje jejich školení a vzdělávání dobrovolníků a koordinuje Tříkrálovou sbírku.

Kdo se může stát dobrovolníkem?

Dobrovolníkem se může stát každý člověk starší 15 let, který ve svém volném čase bez nároku na finanční odměnu projeví zájem vykonávat dobrovolnou činnost ve prospěch jiných lidí. Dobrovolník absolvuje zdarma tzv. „vstupní pohovor“ s koordinátorem, který ho seznámí s možnostmi dobrovolnické činnosti (jednorázová činnost – různé akce, pravidelná činnost – návštěvy charitních středisek, nepravidelná činnost – doprovod uživatele na nákup, do knihovny apod.).

Virtuální procházky Ostravou

Milí znalci svého města, připravili jsme ve výhledu zatím čtyři a podle vaší chuti a zájmu buď virtuální nebo fyzicky lehce zvládnutelné procházky Ostravou, které budou přerušeny drobným zastavením. Ne však jako v oné útrpné křížové cestě, ale snad s potěšením z poznání. A možná i s překvapením nad objekty, okolo nichž jste už nesčetněkrát prošli, ale nezastavili se, neboť je vnímáte jako třeba strom v parku, na němž se už léta nic nezměnilo. Až jej třeba porazí - pak začnete většinou nesouhlasně vnímat zborcené hromady dřeva a větví nebo už jen prázdné místo.

Podobný osud mají i některé sochy. Vůbec je zvláštní, zejména u soch figurálních, že se pozorovatel-divák může s fyzickým vzhledem i výrazem sochy porovnávat. Pak odhaduje a posuzuje, nakolik neživá postava odpovídá jeho představě o skutečnosti, nakolik je realistická, zjednodušená, abstrahovaná, srozumitelná či naopak nepochopitelná.

Socha v sobě ukrývá také historii a čas. Nebo má zvláštní osud: bývá v ní soustředěn dlouhý proces, v němž se sama rodí od první skici k definitivní podobě; může být němým svědkem nadšení nebo naopak sporu o svou podobu nebo místo osazení; její realizace představuje většinou i značnou finanční sumu. Často nese paměť - je připomínkou historické události či připomíná významnou osobnost; bývá vztyčena za hlasitých veřejných ovací a při změnách politického nebo duchovního klimatu je zatracena a stržena; někdy se stěhuje nebo nadobro své místo opouští a mizí. Bývá nositelem významu, který se může v průběhu času proměnit, zesílit, nebo zcela vyprchat do nesrozumitelnosti. Jindy se stane jen lehkou dekorací veřejného prostranství nebo budovy; někdy se zase natolik spojí s organismem stavby, že slouží jako stavební článek a nemůže být odejmuto, neboť by takto byla ohrožena pevnost stavební konstrukce.

Různé tyto podoby sochy můžeme sledovat i ve veřejném prostoru Ostravy. Jednotlivé cíle našich procházek nebudou soustředěny na přísné poznání historie toho kterého sochařského díla, ale spíše by měly přivést k pohledu na sochu jako na umělecký organismus, který - přes svou faktickou mlčenlivost - mluví. Apokousíme se jejímu obsahu, tvarům nebo místu, které zaujímá, alespoň trochu porozumět.

Procházka za sochou 1. část cyklu

První pěší trasa v Moravské Ostravě je jednoduchá a budete se snadno orientovat podle budov, které jako obyvatelé centra Ostravy dobře znáte. Jen bude třeba podívat se trochu výše, než dosáhne zrak při běžné chůzi.

TRASAI.

1. Nová radnice (Benešovo náměstí) ➔ 2. Policie ČR (Československá 10) ➔ 3. Centrum kultury a vzdělávání, Klub Parník (Sokolská 26)

1. Začneme u Nové radnice v samotném srdci Ostravy, na náměstí před rozlehlým administrativním palácem, kde se doslova utvářela historie správy moderní průmyslové metropole. Budova, kterou projektoval brněnský architekt a profesor Vladimír Fischer ve spolupráci s renomovanou firmou ostravských stavitelů Fr. Kolář & J. Rubý, dostala v závěru dokončovacích prací také svou sochařskou výzdobu. Fischer si přizval sochaře, s nímž spolupracoval již v Brně - Václava J. Macha. Sochař v souladu s představami poroty a politické - tehdy sociálně demokratické - reprezentace města dokončil roku 1930 v duchu monumentálního realismu čtyři

Mohutně modelované bronzové sochy Hornictví, Věda, Obchod a Hutnictví měly reprezentovat rozvíjející se bohatství města. Sochař je zpracoval v souladu s klasicistně komponovaným průčelím, osadil je na portikus nad vstupem do radnice a v podstatě anticky budované postavy oděl do konkrétního pracovního šatu. Soubor představuje jeden ze způsobů sochařského zobrazení tématu práce. Ovšem v idealizované, symbolické podobě. Na některé z dalších vycházek se přesvědčíme, že toto ostravsky významné téma se i v monumentálním měřítku proměnilo.

To však není ze sochařské výzdoby Nové radnice všechno. Než vstoupíme do vestibulu, všimneme si, že na obou stranách vchodu ve výklencích jsou zasazeny bronzové desky zpracované ve vysokém reliéfu. I zde pracoval sochař z Brna - tentokrát Josef Axmann. Vlevo představuje muž s modelem vysoké pece a kladivem Současnost Ostravy; vpravo žena s mísou hojnosti a znakem Ostravy připomíná Historii Ostravy. Oba reliéfy jsou opatřeny votivními nápisy - levý uvádí vročení budování radnice do Masarykovy éry, druhý připomíná první historickou zmínku o existenci Ostravy. Obě rozměrné práce odlévala pražská dílna Franty Anýže, o níž se také zmíníme v souvislosti s Ikarem. Ale to až příště.

2. Pár desítek kroků od Nové radnice na nároží ulic Československé a Sokolské stojí budova Policie ČR a bývalé Národní banky československé. O něco později než radnice byla zbudována v letech 1929-1932 podle návrhu K. Roštíka a J. Roesslera. Vznosná monumentální budova, podobně jako Nová radnice komponovaná ve vyvážených klasicizujících proporcích, budila u představených Moravské Ostravy obavu, že bude svou výškou a mohutností radnici konkurovat. Když pohlédneme na průčelí v patřičném odstupu nebo dostatečně zakloníme hlavu, spočteme - stejně jako na radnici - čtyři bílé sochy na průčelí. Tentokrát je však pražský sochař Otakar Švec usadil až nad korunní římsu. Tím, že se štíhlé dívčí postavy z bělavého travertinu odrážejí od pozadí strmé tmavé střechy, působí vznosně jako svíce. Symbolizují Obchod, Průmysl, Zemědělství a Vědu. Jejich autor získal významnou veřejnou zakázku a na rozdíl od Machových soch na radnici postavy výrazně stylizoval. Je třeba připomenout, že O. Švec jakožto žák Jana Štursy patřil na počátku 30. let v českém umění k sochařské špičce. Jak tyto vznosné sochy, které symbolicky reprezentují ekonomické jistoty mladého československého státu, kontrastují s ideologií Švecova monstrózního pomníku J. V. Stalina na Letné, díla, které završeno v 50. letech, předcházelo sochařově sebevraždě... ➔

**REVÍRNÍ
BRATRSKÁ
POKLADNA**
ZDRAVOTNÍ POJIŠŤOVNA

TV medicína
VAŠE ZDRAVÁ TELEVIZE

Revírní bratrská pokladna, zdravotní pojišťovna zahájila v roce 2010 spolupráci s portálem **TVmedicína.cz, který provozuje TV Polar.**

V pravidelných intervalech si pojištěnci mohou vyslechnout celou řadu informací, které se týkají především zdraví a zdravotní péče.

Denně jsou vysílány "Zdravé zprávy", v delších intervalech pak různé diskuse, besedy a reportáže. Výhodou je, že všechny tyto informace si pojištěnci mohou kdykoliv opakovaně nalézt a přehrát. Cenné informace Vám poskytnou rozhovory s významnými osobnostmi z lékařského prostředí.

Doporučujeme všem pojištěncům pravidelně sledovat tento nový portál www.tvmedicina.cz. Více nových a aktuálních informací naleznete také na internetových stránkách nebo www.rbp-zp.cz

**Revírní bratrská pokladna,
zdravotní pojišťovna
Stabilní partner Vašeho zdraví !**

3. Do vily ze samého konce 19. století, kterou obhospodařuje úřad městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz, možná chodíte na výstavy nebo do klubu Parník. ➤

Původně patřila staviteli Hansi Ulrichovi, který působil v Moravské Ostravě po několik týdnů jako první starosta po první světové válce. Dům představuje poněkud podivnou srostlici secesních, historizujících a folkloristických prvků. Do jeho boční fasády obrácené do Matiční ulice je vkomponována štuková socha Hojnosti (Ceres). Autora této plastiky neznáme.

Ženská postava v antikizujícím rouchu přidržuje na hlavě koš, v druhé ruce drží kytici. Je vizitkou úspěšného podnikatele, který dosáhl také významného společenského postavení. Spolu s vizáží bohaté vily napovídá, že na Sokolské, bývalé Johanyho třídě sídlila společenská elita podnikatelé, právníci, lékaři.

Na Sokolské přistě navážeme druhou procházkou. Na stejném místě, jako jsme napoprvé skončili, překročíme na protější stranu ulice. Částečně opustíme dobu první republiky a budeme sledovat průčelí Vysoké školy báňské.

Text a foto: Marie Šťastná

Vztahy mezi generacemi - téma k zamyšlení

Mezigenerační vztahy jsou v současnosti vnímány jako nepříliš harmonické. Od sociologů a psychologů slýcháme o vzájemném nepochopení a zejména o neschopnosti vcítit se do potřeb a problémů druhých. O tom, jaké vztahy panují mezi prarodiči, rodiči a vnoučaty v jednotlivých rodinách, rozhoduje celková atmosféra i historie těchto rodin.

Vztahy mohou být ovlivněny věkem, životními zkušenostmi rodičů, dětí, vnoučat - jejich odlišnou rolí v rodině, kulturními vzory a stereotypy. Stejně tak je ale vztah závislý na osobních vlastnostech a přístupech lidí. Jsou dány mnoha faktory, které stojí za rozbor a pochopení. Jejich pozitivní vývoj ovlivňuje výchovu a formování osobních vlastností a znalostí nejmladší generace.

I to je důvod, proč jsou tyto otázky předmětem projektů EU - například projektu „Partnerství“ realizovaného v rámci programu Grundtvig. Na projektu se aktivně podílí i občanské sdružení Společnost senior a k účasti a zapojení zve všechny zájemce. Svůj příběh, názor na mezigenerační vztahy můžete přidat i vy. Do jednoho příběhu se teď s námi přeneste...

Soužití v jednom domě

Jako malá jsem žila v domě svých rodičů jako jedináček. Neustále jsem záviděla svým kamarádkám sourozence. Vždy, když mluvily o tom, jak jsou jejich bratři a sestry nesnesitelní, říkala jsem si, že já bych taková nebyla, že bych si jich považovala a chránila je. Současně s námi bydlela ještě maminka maminka, se kterou jsem vycházela velice dobře, i když si pamatuji, že mne nikdy nechtěla hlídat a vždy říkala, že když si mne moji rodiče pořídili, musí být schopni se o mne i postarat. Maminka nebyla zaměstnaná, byla ženou v domácnosti. Tatínek říkal, že ctí každého muže je postarat se o svou rodinu. Pravda je, že dlouhé roky chodil ještě po zaměstnání rýsovat technické výkresy do Prvního Brna a domů chodil až už jsem spala. Vždy si na to vzpomenu, když přítelkyně mého syna „remcá“, že je syn od nevidím do nevidím v práci. Tedy, pokud tu práci vůbec má.

Babičku jsem velmi milovala a vstup do jejího pokoje jsem brala jako odměnu za dobré chování. Její pokoj voněl dávnými časy. Postel dovysoka zastlaná peřinami z pravého husího peří, starodávný divan potažený perským vzorem se šufletem, které mne neobyčejně lákalo. V něm byly uloženy flanelové bombardáky, srolované flórové punčochy, modlitební knížky se svatými obrázky, zaschlé kytičky karafiátů a spousta fotografií. Babiččin manžel byl švec a strávil deset let na cestách po Evropě jako ševcovský učeň. Já si dědečka nepamatuji, ranila ho mrtvice, když jsem byla malá. Ze všech cest posílal své nastávající pohlednice, které dodnes uchovávám, jako drahé relikvie. Čeho jsem si však vždy velmi cenila, bylo tatínkovo vzpomínání na to, jak hodní oba byli.

Děti se narodily v jesenickém pohraničí necelé dva roky po sobě a byla s nimi náramná legrace. Dcera byla šílené mimino a byl to takový pokusný králík, na kterém jsem si cvičila základy mateřství. V noci křičela jako pardál a po nakojení umělou stravou si škytla obvykle až za několik hodin a já s úzkostí zjišťovala, zda žije a zda se nezalkla vlastními zvrátky. Odpor k jídlu v ní přetrvával až do dospělosti. Ze syna se naopak stal „otesánek“. Jejich dětstvím jsme propluli sice s odřenýma ušima, ale za halasu pomyslných fanfár.

V pohraničí jsme krátce - asi půl roku - bydleli v domě s manželovou maminkou, a ač jsem si myslela, že přicházím s palmovou ratolestí v ruce a s otevřeným srdcem, od počátku nám to neklapalo. Co bylo, nebo nebylo, není podstatou tohoto vyprávění, ale dopadlo to tak, že jsem manželovi řekla, aby se rozmyšlel - buď já, nebo maminka! Dopadlo to tak, že já zůstala a maminka se na čas přestěhovala k dceři. Ale ani tam to neklapalo, tak jsme jí nakonec pořídili byt v nájemním domě ve vesnici. Z počátku jsem jí říkala maminco, neboť moje maminka po svatbě řekla mému manželovi, ať jí říká maminco a tyká jí, jak bylo u nás zvykem. Ptala jsem zda jí tak také mohu říkat a ona řekla „ano“. Pak jsem se ale dozvěděla, že se zlobí a od té doby jsem jí už říkala paní Atzlerová a vykala jsem jí. Soužití s ní pod jednou střechou bylo nepřijatelné. Možná právě tato zkušenost ve mně vypěstovala negativní názor na soužití několika generací.

Po návratu z pohraničí jsme se všichni nastěhovali do domu mých rodičů. První rok společného soužití bylo vše v pořádku. Mým rodičům se po mne stýskalo a tak se snažili ze všech sil nám začátek života ve městě zpříjemnit. Později se v mamince probudily dřímající pudy velitelky rodu a začala s naší převýchovou. Jenže to já jsem byla zarputilá a vzpouzející se potomek, který se sveřepě bránil budoucímu štěstí. Víím, že to se mnou myslela dobře, ale neustálé podvolování se a ústupky mně nešly pod fousy.

Výhodou v našem soužití byl fakt, že každý jsme měli vlastní byt s kuchyní, neboť moji rodiče zastávali názor, že největší konflikty nastávají v rodinách s jednou společnou kuchyní. I tak mne ale maminka neustále kontrolovala a vychovávala. „Proč pereš v sobotu? Co řeknou sousedé, když uvidí viset prádlo na šňůrách. Že jsi lenoch. Řádná hospodyně pere v pondělí, aby se mohla přes víkend věnovat manželovi a dětem. S oblibou mi nadzvedávala pokličky hrnců a ochutnávala co vařím. „Ta polévka je moc slaná. A že ty jsi dala do ní pepř, copak jsem ti neřekla, že se malým dětem nesmí dávat přesolená jídla, o koření ani nemluvej?“

Dětem bylo osm a deset let, ale v očích maminky stále vyžadovaly maximální péči. Co mne však ranilo nejvíce a co jsem vlastně ještě dodnes nepřekousla (i když je už maminka sedm let po smrti) bylo zjištění, že mně rozřízla moje prasátko s úsporami. Jako žena bez stálého příjmu jsem dostávala od svého manžela peníze na domácnost a z nich jsem si šetřila na dárky na vánoce. Jednoho dne jsem našla prasátko na stole rozřezáno, a když jsem se maminky ptala, kde jsou peníze, řekla: „Pošťačka říkala, že je trestné stahovat peníze z oběhu a tak jsem tvůj prohrěšek musela napravit. Dlužíš mně za nákup tisíc korun, v prasátku bylo osm set, tak jsem si je vzala a zbytek ti odpustím.“

Neustále nám něco kupovala, co bylo výhodné a co podle jejího mínění potřebujeme, nebo budeme potřebovat, a když jsem dostala peníze, tak přišla s notýskem a musela jsem „solit“. Marně jsem jí říkala, ať nám to nekupuje, že když budeme něco potřebovat, že jí řeknu. Bylo to zbytečné. Péči o nás byla doslova posedlá. A málem bych zapomněla - dostávala jsem od státu na dvě děti 120 Kč přídavky. Tak to jsou mé zkušenosti se soužitím generací.

Irena Atzlerová

Příběhy zasílejte na adresu:

Společnost senior;
Na Jízdárně 18, 702 00 Moravská Ostrava
Případně na info@seniortip.cz
Více na: www.seniortip.cz

Internetové centrum Společnosti senior znamená
opravdový a dlouhodobý přínos

Úspěchy jsou přímo hmatatelné

Na počátku (to bylo v roce 1999) stálo nadšení a snaha pomáhat seniorům při orientaci ve světě informačních technologií, včetně jejich zapojení do společenských aktivit. Ostravská Společnost senior si tehdy ukrojila notně velký krajíc, ale postupem času se vypracovala na zaběhnuté a renomované občanské sdružení s vysokou úrovní klubové i vzdělávací činnosti.

Tentokrát jsme se zašli podívat do jejich internetového centra v Domě kultury města Ostravy.

„Je zde deset zasíťovaných počítačů, které využíváme na desetihodinové kurzy pro začátečníky,“ říká vedoucí Jaroslav Faix.

„Máme naprosto přesné evidence, proto víme, že od roku 2004 jsme vyškolili 680 seniorů. Ale měsíčně navštíví toto centrum asi 200 lidí, jak členové, tak i nečlenové klubu.“

Kolik tyto kurzy stojí?

„Tři sta korun, což považujeme za skutečně lidovou cenu. Jen provoz centra stojí osm tisíc měsíčně, a proto si vážíme dotaci z ostravského magistrátu, stejně jako finanční podpory z Evropské unie. Za dvě stě korun ročně pak může každý člen klubu navštěvovat toto centrum ve všech otvíracích hodinách a v případě nějakých potíží mu vždycky poradíme.“

Anketa mezi přítomnými seniory užitečnost internetového centra jen potvrdila.

Bohumil Chobot: „Když jsem si koupil notebook, syn mi dal tip na kurz seniorů. Jsem s ním velmi spokojený, protože mě tady naučili vše, co pro internet potřebuji. Mám vlastní adresu, už jsem posílal zprávy a sedíme u toho se ženou. Svět to skutečně přiblíží a dají se tady číst i noviny.“

Pavla Retková: „Neměla jsem počítač ani internet, ale od začátku kurzu jsem si ho domů zavedla. A když si s něčím nevím rady, přijdu sem - vlastně se tady ustavičně na něco ptám. Syn ovládá vše a honí mě, abych to zvládala taky. Ostatně, je fakt prima, že si mohu přes internet dopisovat s kamarádkou.“

Jiří Pompe: „V životě jsem počítač neviděl a donedávna o něm vůbec neuvažoval i když jsem slaboproudař. Ale potkal jsem kolegu a ten mi řekl, představ si, že chodím na seniorský kurz ovládání počítače a internetu. Tak jsem se přidal. Člověk se tady nenudí a úspěchy jsou přímo hmatatelné.“

Jaroslav Faix k tomu dodává: „Rozumný člověk nežije jen sám pro sebe a tato práce nás těší, znamená opravdový přínos pro seniory. Proto mi dovolu, abych poděkoval jak lektorskému týmu, tak ještě jednou ostravskému magistrátu za dotace a finanční prostředky z Evropské unie.“

Dodejme ještě fakt, že do učebny je bezbariérový přístup a kontakt pro nové zájemce: 606 411 643 ; 732 344 014

(di)

"Na začátku záleží všecko" aneb S dětmi pro děti i dospělé

26. 3. 2011: 15.00 a 17.30 hudebně-dramaticko-taneční pásma CM Ondřejnica a TS Kotek. JANÁČKOVA KONZERVATOŘ A GYMNÁZIUM V OSTRAVĚ, Česko-bratrská 40, Moravská Ostrava

Věnováno památce tanečníka Rudy Čiry, který s námi toto představení začal před rokem připravovat a nyní nám chybí jak lidsky, tak tanečně. Již A. Komenský by možná dodal: "Milá byla jeho duše Hospodinu"

Ano, naše tentokrát více hravá než taneční produkce bude propojena slovy Jana Ámose Komenského, jehož myšlenky, skromnost, píli, úctu k lidem a snahu o nápravu lidských věcí nepřestávám obdivovat. Komenskému se připisuje i autorství ukolébávek "Spi mé milé poupě", stejně jako autorství textu naší závěrečné písně, z níž jsme ponechali první sloku a další vytvořil náš mluvčí a básník Dušan Kielar.

V KOTKU trochu den ze dne ztrácíme sílu - tu nám narostou křídla, tu o ní prosíme, abychom život přijali tak, jak je a přesto si v sobě ponechali něco z toho hravého kocourka, kotka.

Mnozí už prožíváme období vnoučátek a to mne přivedlo na myšlenku tohoto představení. Jak s láskou a trpělivě ohýbat stromek v mládí, jak zahálka škodí a kolik je možností k radostné činnosti. Jde o to, naučit dítě s láskou tvořivé, radostné činnosti vycházející ze srdce, což je dáno lidem jako dar, jako kousek božství. Někdy, když se nám v tanci a tvorbě daří, i já cítím tu krásnou, tvořivou atmosféru, ten pocit blaženosti, který nás v KOTKU drží pospolu.

CM Ondřejnica se nachází v období rodičovském a jsme rádi, že hudbou podpoří tuto naši myšlenku.

Doufám, že se radost z jeviště přenesení do hlediště, do všech srdcí.

Nada Rokytová
autorka programu

Vydává Společnost senior, občanské sdružení za přispění grantu Statutárního města Ostravy a Městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz.

Zodpovědný redaktor: Ing. Ludmila Holubová

Redakční rada: Mgr. Pavla Pešatová, Ing. Lubomír Pásek, MUDr. Hugo Příbyl, Ph.D., Marie Kalinová, Ing. Jiří Muladi, Hana Juračáková

Registrační značka MK ČR E 14221

Adresa redakce: Společnost senior, Na Jízdárně 18, 702 00 Ostrava 1

IČO 265 95 982

Tel.: 728 466 105

e-mail: info@seniortip.cz

www.seniortip.cz

Výstavky s radostí a příjemnou atmosférou

Fotoreportáž s pozvánkou na výstavu dne 7. dubna 2011 od 10 - 16 hod. v klubovně Společnosti senior Na Jízdárně 18, Moravská Ostrava

Přestože ve všech zájmových kroužcích Společnosti senior panuje dobrá nálada, dvě jejich akce v roce mají mimořádnou atmosféru: vánoční a velikonoční výstavka.

Za své si je bere kroužek Rukodělných prací a Dámský klub. Aby v těchto případech všechno „klaplo“, na to dohromady dohlíží třicet žen, s vedoucími kroužků Marií Kosteleckou a Blankou Faranovou.

V místnosti klubovny Společnosti senior v ulici Na Jízdárně bývá při těchto dvou příležitostech rozloženo mnoho výstavních a prodejních kousků ručních prací - drhaných, frivolitkovaných, paličkovaných, háčkových, pletených či šitých.

„Na schůzkách si řekneme plány a návrhy, které doma doděláme a z nich pak leckdy máme i příležitostné dárky,“ vysvětluje Marie Kostelecká. „Ale na schůzkách samozřejmě probíráme také život, recepty na vaření a pečení, historky a prostě všechno možné.“

Výstavky ve svátečním ovzduší navštěvují desítky lidí, mnohdy i s dětmi - třeba z výtvarných škol. Jejich všetečné otázky samozřejmě všechny těší. „Ale velkou radost bychom měly i z toho, kdyby se přihlásily další členky do našich kroužků, zvláště z řad tzv. čerstvých důchodkyň,“ doplňuje Blanka Faranová. „Zároveň chci ještě dodat, že jsme vděčné Společnosti senior a donátorům za jejich vstřícnost a za umožnění všech našich aktivit.“

(di)

Městský obvod Moravská Ostrava a Přívoz:

Přinášíme inspiraci a fotonávštěvenku do jednoho klubu seniorů. Klub má již dlouhou tradici a najdete v něm velkou škálu aktivit; ať už jsou to kroužky ručních prací, jazykové kroužky anebo zábavné trávení volného času, např. hraním bridže. Tyto aktivity je možné provozovat mimo jiné i díky finanční podpoře Městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz.

